

Nummer 8

15. April 1907.

56. Aargang

Tale af Apostel F. M. Lyman

i Tabernaklet i Salt Lake City, den 5te Oktober 1906.

Det har glædet mig at se saa mange til Stede, i Særdeleshed i Formiddag ved det første Møde af denne Konference, og ved at høre Præsident Smith afgive sin Beretning om sin to Maaneders Rejse paa Besøg til de forfælske historiske Steder i de forenede Stater, saavel som til nogle af de væsentligste Missionsmarker i Europa. Af hans Rapport kunne vi forestille os Rejsens Omfang, saavel som dens Betydning for Kirkens Bedkommende. Jeg tror næppe, at nogen anden af Kirkens Uldster, medens de have rejst bort for at nyde Hvile fra fysisk og aandelig Anstrængelse af næsten ensformig Karakter, har paa samme Tid mødt med saa mange af Missionæerne og de Hellige, og holdt saa mange opmuntrende, trøstende og belærende Taler som han har paa denne Rejse. Medens Præsident Smith var fraværende, arbejdede vi, hans Brødre og Medarbejdere for Evangeliets Sag, usfortrødent herhjemme; men jeg tror jeg kan sige, at Præsident Smith udførte mere for Kirken ved at gøre denne Rejse, endstønt den var tilfattet mere for hans Helbreds Skyld og for Hvile fra overanstrengende Arbejde. Herren være takket, at han har styrket Præsident Smith, saa at han i fysisk Henseende næsten føler sig som et nyt Menneske efter sin Hjemkomst, og nu med fornyet Kraft kan virke i sit ansvarsfulde Embede.

Det Værk, vi søge at forfremme, er Herrens Værk, og derfor vil han ogsaa lede og styre det i enhver Henseende, og vil inspirere sine

Tjenere og Tjenerinder, som virke for Evangeliets Udspreddelse over Jorden. Som Følge af, at dette er hans Værk, vil Gud beskytte sine Hellige, som ere samlede her fra Jordens forskellige Lande, eller som ere Sønner og Døtre af dem, som Herren i sin Visdom førte op til Zions beredte Indsamlingssted. Herren har stænket os sin Aand, ved hvilken vi tydeligere kunne skue Evangeliets Sandheder end dem, som ikke have annammet Evangeliet. Vi føle i vore Hjerter, at Evangeliet er sandt, og vi ere forenede ved Sandhedens Aand, der sammenknytter os til fælles Bestræbelser for at fremme Herrens Værk paa Jorden. Evangeliet, saaledes som vi have annammet det, er Sandheden og Lyset i sin Fylde, og er derfor saa meget mere klart end det Lys, vore Venner udenfor Kirken ere i Besiddelse af. Ligesom der er forskellige Grader af Lysstyrke i det syssle Element, saaledes er der ogsaa forskellige Grader af aandeligt Lys. Dersom vi annamme Herrens Aabenbaringer og adlyde alle hans Befalinger, ville vi komme i Besiddelse af Guds Aands Lys i sin Fylde og nyde den Helligaand, der giver os et Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliets Principper, som vi have annammet, og som oplyser vore Hjerter, saa at vi kunne forstaa alt, som hører Guds Rige til.

Herren har aabenbaret Saliggørelsens Plan til Menneffene paa Jorden i vore Dage ved sine Tjenere, Profeterne, til hvem han har kundgjort sit Riges Hemmeligheder, eller med andre Ord, Saliggørelsens Lærdomme, saa vi behøve ikke udelukkende at søge Evangeliets Lærdomme i Bibelen; thi de ere nu, formedelst Jesu Kristi Aabenbaringer til sin Tjener, Joseph Smith, og andre af Guds Tjenere i vore Dage, tilkendegivne med saa stor Tydelighed, at ingen, som oprigtigt ønsker at kende Evangeliet, behøver at fare vild. Foruden de mundtlige Aabenbaringer, Jesus Kristus selv har givet os i vore Dage, da Evangeliet og Præstedømmet atter er gengivet til Jorden, har Gud ogsaa i vor Tid sendt hellige Engle herved for at oplyse os om Evangeliets Sandheder og udføre den Mission, de vare beskikkede til. Et af disse Sendebud, hvis Navn var Moroni, en fordums Profet, som levede i Amerika, overrakte Joseph Smith visse Guldplader, som indeholdt Amerikas Oldtids Folkesjælds hellige Optegnelser, Evangeliets Lærdomme og historiske Beretninger, ligesom Bibelen indeholder Jødernes. Joseph Smith blev befaleet at oversætte dem ved Hjælp af Urim og Thummim, et helligt Redskab vi læse om i det gamle Testamente, hvilket den jødiske Ypperstepræst anvendte ved visse hellige Handlinger for at kende Herrens Villie. Oversættelsen paa Engelsk af de hieroglyfiske Skrifte tegn, som fandtes paa nævnte Plader, blev udført af Herrens Tjener, Joseph Smith, og nu ere disse hellige Skrifter oversatte fra det engelske i flere forskellige Sprog. Disse Skrifter, der nu samlede kaldes Mormons Bog, fremsætte tydeligt Evangeliets Principper, saavidt de ere omhandlede i samme. Lige saa lidt indeholder Mormons Bog alle Evangeliets Principper, som

Bibelen gør, men de vigtigste af dets Lærdomme ere tydeligt fremstillede i Mormons Bog, og dens Gennemlæsning vil derfor være af megen Værdi for enhver sandhedssøgende Sjæl.

Herren har visseelig gengivet det sande Evangelium til Jorden. Guds Søn har virkelig genoprettet sin Kirke med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, ligesom i fordums Dage; og i Dag findes der circa en halv Million i Verden, som ere Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der formedelst deres Tro paa Evangeliet have annammet samme, og dette Antal forøges bestandigt. Dette Riges Evangelium skal prædikes til et Bidnesbyrd for alle Folk; thi Frelseren sagde dette, da han i fordums Dage omtalte Evangeliets Gengivelse og sin sande Kirkes Genoprettelse i de sidste Tider, før Enden skulde komme, og hans herlige Fredsregering paa Jorden finde Sted. Enhver Sjæl paa Jorden skal gives en Lejlighed til at høre Evangeliets sande Principper og dømme for sig selv, enten de ere sande eller ikke; og saaledes vil enhver blive sin egen Dommer. Ingen kan blive fordømt uden at have set Lyset og derefter tillukket sine Øjne for samme. Kun de, som have hørt Sandheden og forkastet den og ikke villet efterleve den, staa fordømte for Guds Domstol. Thi „dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, men Menneskene elskede Mørket mere end Lyset, fordi deres Gerninger vare onde“.

Jeg elsker Evangeliet, fordi det indeholder Sandheden, ja al Sandhed; fordi det belærer os om vore Fejl og irettesætter os for vore Synder; fordi den Mand, som medfølger Evangeliets Forkyndelse, altid vil lede os paa den rette Vej. Men vi skulde vide, at dersom vi ikke agte paa Herrens Lands Tilskyndelse, kunne vi ikke vente at gaa ustraffede. Vi kunne ikke lyve, stjæle eller overtræde noget af Herrens Bud uden at føle Fordømmelsens Pine derfor i vor Sjæl; thi vi kende Herrens Lov; vi kende Evangeliets Principper, der byde os at afstaa fra alle onde Handlinger. Det er ikke nødvendigt, at vor Biskop eller nogen anden af Kirkens Autoriteter skulle anmode os om enhver Pligt, vi burde udføre, thi vi ere selv oplyste ved Guds Mand. Vi vide, at al Synd stammer fra den Onde; og da vi nedgik i Daabens Vand, gjorde vi en Pagt med vor himmelske Fader, at ville afstaa fra al Synd og holde alle hans Befalinger. Paa disse Betingelser fik vi Herrens Løfte om vore Synders Tilgivelse — om Befrielse fra Syndens nedtyngende Byrde. Vor Pagt med Gud er evig; vi have lovet at tjene ham altid, og hvis vi gøre dette, have vi den Forvisning, at Djævelen ikke kan have den mindste Magt over os i den tilkommende Verden; men vi ville der være absolut frigjorte for hans Magt, fra Forsølgelse og alt Ondt, han, som er Ondskabens og Løgnens Ophav og Mørkets Fyrste, vil paaføre os i denne Verden.

Hvor herlig er ikke Tanken om, at vi formedelst Lydhighed mod Guds

Bud og Love, kunne opnaa fuldstændig Frigørelse fra Satans Magt i den tilkommende Verden. Naar vi gøre, hvad vi vide er ret, behøve vi ikke at frygte for noget som helst hverken i eller udenfor denne Verden. Det er kun, naar vi overtræde Guds Befalinger, at vi have Grund til at frygte. Selv om Modgang møder os i Livet, ville vi dog, naar vi samvittighedsfuldt vide, at vi have bestræbt os for at leve et retfærdigt Liv, ikke føle os betyngede eller fortvivle. Men om vi ikke have adlydt Guds Bud i vore Velfstands Dage, hvor meget haardere vil da ikke Modgang trykke os, naar den rammer os. Vi kunne aldrig gøre nogen gyldig Undskyldning for at have overtraadt Guds Lov i hvilken som helst Retning. I Længden vinde vi aldrig ved at gøre Uret; tværtimod vinde vi meget ved at være ærlige, sanddru, hjælpsomme, ædruelige og dydige. Hvad vil det gavne mig, at bedrage mine Medmennesker? Intet, men jeg vilde derved kun paadrage mig Herrens Unaade. Lader os derfor altid behandle andre, som vi ønske, at de skulle behandle os. Om vi altid vilde efterleve denne „gyldne Regel“, vilde Herren stue med Velbehag ned paa os.

Vi ere alle Guds Børn, i den Forstand at han er vore Manders Fader, vor himmelske Fader, og at vi udsprang fra ham. Skønt ikke alle tjene ham, er han ikke destomindre vor himmelske Fader, som tilbyder os Frelse ved sin enbaarne Søn, Jesus Kristus. Jesus udgød sit Blod for os, saa at vi formedelst Udydighed til Guds Befalinger maatte blive rensede fra vore Synder. Denne Mission kunde alene Jesus, den syndfri, den ustyrbelige udføre. Han, Guds elskelige Søn, drak Vidensens allerbitreste Bæger alene. Det er os meget fordelagtigt at tjene Herren og holde hans Bud, thi vi vide, at dette er hans Værk, at denne er hans Kirke og at vi ere hans Folk; at dette Land er blevet bevaret for Jndsamlingen af hans Folk; at det vil blive deres Hjem fremdeles, hvor de skulle uddannes, belæres om hans Vej og vandre paa hans Stier. Vi forstaa, at dette Bjærgland er bleven holdt tilbage og aabnet af Herren netop i rette Tid for hans Folks Jndsamling fra Jordens Nationer. Vi forstaa, at vi ere, hvor Herren ønsker vi skulle være, nu og fremdeles; hvor han vil, at vi skulle opbygge hans Rige; hvor vi have bygget Templer; og hvorfra vi have sendt Evangeliet til Jordens Nationer og ville vedblive dermed; thi det er vor Mission og Pligt. Der skal ikke være en Nation eller et Land, der ikke skal have Lejlighed til at høre Evangeliet. Der vil blive en Vej beredt blandt alle Nationerne paa Jorden. Religionsfrihed vil blive oprettet. Denne store Nation: de forenede Stater er opkommet af Dele af andre Nationer. Vi have indbudt alle Folkelag til at komme her, og de ere komne. Jeg tror næppe, der er en Nation i hele Verden, der ikke er repræsenteret blandt denne Republiks Befolkning. Herren har været Aarsag dertil og har bragt Folket sammen; han har beredt Vejen. (Fortjættets.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 87.)

Staaende paa Trappen til Fæstningen fik han omsider sin store og forunderlige Forsamling til Tavshed. Hans første Ord maa have lydt underligt for dem: „Mænd, Brødre og Fædre!“ Oprøret var nu for en Tid forandret til Stilhed. Han fortalte dem sit Livs Historie og om de Aar, han havde tilbragt hos deres hædrede Rabbiner Gamaliel; om sin Deltagelse i Forfølgelserne mod de Kristne; hvorledes han tog Vare paa deres Klæder, der stenede Steven; om sin Rejse til Damaskus og sit Syn af den Herre Jesus Kristus, som sagde til ham: „Jeg vil sende dig langt hen til Hedningerne.“ Det forhaanende Ord „Hedninger“ gjorde dem saa vrede, at de ikke vilde lytte til ham længer. Raabende og hujende, bandende og guidende Tænder, svingende Armene vildt omkring og slaaende med deres røde og blaa Overstykker i Luften, kastende Støv og Grus op i Luften med Hænderne, skreg de højt: „Bort med en saadan Forbryder; han er ikke værd at lade leve!“ Efter som Lyfias ikke kendte det hebraiske Sprog, i hvilket Paulus talte til dem, forstod han ikke, hvorfor Stilheden blev afbrudt og deres Bredeesraab og Opstand igen paabegyndt. Han tænkte, Paulus maatte være skyldig i en eller anden stor Forbrydelse. Derfor befalede han, at Paulus skulde tages ind i Fæstningen i Forhør, og plages til han bekendte sin Forbrydelse. Hans Hænder bleve bundne, hans Ryg afflædt, og han blev nu tvungen til at bøje sig forlænds og modtage Slagene — nær det samme Sted, hvor hans Herre blev hudstrøget. Allerede var hans Ryg tre Gange bleven saaret af Skarpretterens Svøbe, og fem Gange af Jødernes Snærte, og nu skulde han lide af Bidsten.

I Omtalen af, at Sauls Fader var en romersk Borger, og hans Søn derfor ligesaa, bemærkedes det, at dette vilde komme ham til Hjælp og Forsvar i Nødens Stund. Dette blev nu til Virkelighed. En Hovedsmand var til Stede for at paase, at Lyfias' Befaling blev udført. Paulus raabte nu ud: „Er det lovligt for eder at plage een, som er en Romer og ikke dømt?“ Dette Spørgsmaal frelst ham fra en grusom Bidsten. Det blev meldt til Lyfias, som ogsaa blev bange, da han erfarede, at Paulus var en Romer, og han havde ladet ham binde. Pauli Baand blev løst, og Bidsten ikke brugt. Næste Dag lod Lyfias det jødiske Højraad sammenkalde i den samme Sal, hvor Paulus selv engang havde siddet som en af Dommerne. Ananias, den forrige Ypperstepræst, førte Forhøret. Mulig var Gamaliels to Sønner, Pauli Skolekammerater, ogsaa der, og maaste ogsaa Theophilus, den gamle Ypperstepræst, der gav Paulus Myndighedsbeviserne til Damaskus for tyve Aar tilbage. Den uskyldige Apostel stod nu frimodigen foran de 70 Dommere. „Og Paulus, idet han saa stivt paa Raadet, sagde: Mænd og Brødre! jeg

har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag." Ananias befalede dem, der stod nær ham, at slaa ham paa Munden. Paulus blev saa opbragt over denne Uret og Krænkelſe, at han i ſin Bredeſ Stund ſagde: „Gud ſkal ſlaa dig, du kaldede Væg." I det næſte Djeblig var han ſtille og fortrød, hvad han havde ſagt. Men hans Udtalelſe ſkulde gaa i Dpflydſe; Gud med Rette ſlog Ananias, der nogle ſaa Nar derefter blev dreven ud af Jeruſalem og myrdet.

I ſin Tale omtalte Paulus de Dødeſ Opſtandelſe. Dette foraarſagede en haard Trætte mellem Sadducæerne, der ikke troede paa Opſtandelſe, og Farifæerne, der troede paa den ligefom Paulus. Diſſe ſidſte viſte Velwillie mod Paulus, men han var alligevel ſaa meget i Fare, at Høvdingen ſendte Soldater for at bringe ham ind i Fæſtningen i Sikkerhed. Saaledes indespærret i et Fangehul i den romerſke Kaſerne ſaa hans Fremtid mørk ud. Han var rede til at dø i Jeruſalem, men han ſyntes han „maatte ſe Rom"; det ſaa ud, ſom om han dog nu maatte opgave Haabet derom. Men ved Midnatſtid; medens han laa paa ſit Leje af Straa, viſte Herren ſig for ham og ſagde: „Vær frimodig, Paulus! thi ligefom du haver vidnet om mig i Jeruſalem, ſaaledes bør dig og at vidne i Rom." Senere hen, da han ſtod i Fare, ſkulle vi høre ham ſige: „Jeg tror Gud." Uden Tvivl troede han nu, medens han dog maatte tænkte: „Hvorledes kan det dog være?"

Hadde han vidſt, hvad der gif for ſig udenfor, vilde det have ſyntes ham mere forunderligt, og der vilde været Uarſag til endnu ſtærkere Tillid til Gud. Fyrrethve Føder havde lovet hverandre, at de ikke vilde hverken ſpiſe eller drikke, til de havde aſlivet Paulus. De bekendtgjorde deres Henſigt til Upperſtepræſterne og Eldſterne og ſøgte at ſaa dem med i deres Komplot. Uffias ſkulde overtaleſ til at kalde det jødiſke Raad ſammen igen for at holde et andet Forhør, hvilket dog ikke ſkulde holdes; thi paa Vejen mellem Fæſtningen og Raadhufet ſkulde Paulus gribes og dræbes. Saaledes blev der gjort en Ufford ligefom den, der blev ſluttet med Judas om at forraade Jeſus. Men denne Sammenſværgelſe blev ikke holdt hemmelig. Den blev overhørt af en Dreng i Jeruſalem. Han var ſærlig intereſſeret for Paulus, thi han var en Søn af den Søſter, vi hørte omtale, i Hjemmet i Tarſos i Sauls Barn-domſtid. Drengens Tanker var: „Hvad kan jeg gøre for at frelſe min Onkel? Jeg kan i det mindſte lade ham vide, hvad jeg har hørt." Han gif hen til Fængſlet, fik Tilladelſe til at gaa ind og var ſnart alene med Paulus og fortalte ham Hemmeligheden. Paulus kaldte paa Hovedsmanden og bad ham om at føre Drengen hen til Uffias. Det maa have været en ſtor Lettelſe for denne frygtagtige og nervøſe Dreng, da Guvernøren tog ham ved Haanden og gif med ham i Curum og ſpurgte: „Hvad er det, du har at fortælle mig?" Drengen udfoldede de Fyrrethves Komplot. Uffias' Venlighed maa have givet Drengen ſtor Fri-

modighed; ellers vilde han ikke have bovet at sige til den mægtigste i Jerusalem: „Lad dig ikke overtale af dem!“ Han vilde nu paa det nøjagtigste give Ngt paa den Befaling, han fik af Guvernøren: „Du skal ingen sige, at du har givet mig dette tilfende!“

Vysias lagde straks en Plan for at faa Sammensværgelsen til at forfølge sit Maal. Han sammenkaldte flere Officerer og bød dem at være rede Kl. 9 om Aftenen med „200 Stridsmænd og 70 Ryttere og 200 Skytter“ for at føre Paulus til Cæsarea til Felix, Guvernøren. Disse 470 Bogtere af een Apostel vare rede paa den bestemte Tid ved Porten Antonia. De 40 søvnløse og sultne Vanditter maa have undret sig over, hvad alt dette kunde bethyde, da de ingen Anelse havde om, at Paulus skulde undslippe som en Fugl fra Fængerens Snare. Gjællert tænkte de paa den aarvaagne Dreng, der dog tænkte paa dem, medens han lyttede til denne Nattevagts Trampen af Ryttere og Fodfolk, hvilken han havde været behjælpelig med at skaffe sin Døkel til Befrielse. Rejsen fra Jerusalem til Cæsarea var 76 engelske Mil. Fodfolkene gik kun med et Stykke af Rejen; de andre kom efter to Dages møjsommelig Rejse til Cæsarea og overleverede Apostlen som Fange til Felix tillige med Brevet, Vysias havde skrevet til ham angaaende Paulus. I Brevet fortalte han, hvad Fangen var anklaget for, hvilket Raad forhørte ham samt om det Komplot, der var lagt for at dræbe ham; ligeledes, at han (Guvernøren) havde anmodet Pauli Anklagere om at gaa til Felix, hvis de havde noget at beskyldte Paulus for. Felix læste Brevet og sagde til Paulus: „Seg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme til Stede.“

(Fortjættes.)

To forskellige Meninger.

Dr. Howard V. Jones, Præst ved Første Baptist-Kirke i Chattanooga, siger: „Lad mig sige eder nogle Ord angaaende smaa Børn i Kirken. De burde ikke være her; de høre ikke selv, Moderen hører ikke, og naar de begynde at græde, kunne Hundreder andre ikke høre; og jeg anser det som en Bespottelse at have smaa Børn med i Guds Hus.“

Frelserens Ord lyde anderledes: „Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi saadanne høre Guds Rige til.“

Endstønt disse „kristne“ Lærere kalde det Bespottelse, naar de komme i Kirken, ville de paa samme Tid fordømme disse smaa til Fortabelse og til Helvedes Fld, dersom de ikke bringes til Kirken for at bestænktes med Vand. Mon ikke Gud vil være tilbøjelig til at undskylde noget af en ingersolst Bantro, naar han vel forstaar, at det er denne Slags Religion, der bydes Mennekter til deres Sjæles Frelse? Takket være Herren for det gengivne evige Evangelium, som Frelseren lærte, og som Verden i vor Tid kalder Mormonisme.

(Elders Journal.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 15. April 1907

„Bærer ikke Pung, ej heller Tasse.“

Uldsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der blive udsendte i Verden som Missionærer, erholde ikke nogen Løn af Mennesker for deres Arbejde. Enten rejse de ifølge den Plan, Jesus gav sine Apostle, som berettet af Matthæus (10: 9—14), eller ogsaa betale de deres egne Omkostninger, undertiden understøttet af deres Slægt og Venner hjemme. De ere ikke Lejesvende og fordre ingen Løn. De have erholdt Evangeliet for intet og give det for intet til andre. Saa tidligt som i Juli 1830, kun tre Maanedes efter Kirken blev organiseret, blev Profeten Joseph Smith og hans Medarbejder Oliver Cowdery besejret af Herren at rejse under lignende Instruksjer, som kan sees i det 24de Kapitels 18 Vers i Pagtens Bog. Den 23. September 1832 blev Befalingen af Herren i denne Henseende gjort gældende for alle Kirkens Uldster, som bleve udsendte blandt Jordens Nationer for at prædike Rigets Evangelium.

Herren sagde: „Lader derfor ingen blandt eder (thi dette er en Befaling til alle de Trofaste, som ere kaldede af Gud i Kirken til Evangeliets Tjeneste), som gaa ud for at forkynde Rigets Evangelium, fra denne Time af bære Pung eller Tasse.“ . . . „Hvo, som annammer eder, annammer mig, og de samme ville give eder Føde, Klæder og Penge; og den, som giver eder Føde eller Klæder eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn.“ (Pagtens Bog 84: 86, 89, 90).

I Kirkens tidlige Aar blev dens Missionsarbejde udført ganske i Overensstemmelse med disse Raad, og Herrens Forjættelser bleve opfyldte, som hans Tjenere, der deltog i hans Tjeneste, kunne bevidne. Gud aabnede Vejen for dem; han oprejste Venner til at hjælpe dem. Ofte blev Folk ved Drømme og Syner beredte til at modtage dem, naar de kom; de kendte dem, saa snart de saa dem, og forsynede dem med, hvad de stode i Trang for. Paa denne Maade fik de Udgang til sande Disciples Hjem og fik ved Samtale Lejlighed til at overbevise dem om Sandheden af det store Sidste-Dages Værk. Almindeligvis var det de Fattige, der modtog dem og gav dem Husly og Mad, og som hjalp dem med deres Kærligheds Værk. Undertiden var der ogsaa bedre-stillede Folk, der bød Uldsterne velkommen til deres Hjem og gjorde Omsorg for dem. Herren holdt sine Løfter, og stønt Uldsterne undertiden kunde møde haarde Prøvelser, undsløge de sig ikke for hans Gerning eller bleve overladte til at omkomme.

Dette er den rette Maade at prædike Evangeliet paa ude i Verden. Den er uden Tvivl forbunden med mange Vanskeligheder og vil sætte Missionærens Tro og Tillid til Herren paa Prøve; den vil prøve hans Udholdenhed og vil være et Maal, maaske ikke alle ere i Stand til at naa; men den giver Lejligheder til at komme i Berøring med Folk, der muligvis ellers aldrig vilde komme til at forstaa Sandheden af dette Bærk. I Almindelighed er Herrens Veje de bedste at rette sig efter. Længere ned i Tiden have Omstændigheder og Tilstanden forandret sig, og Fremgangsmaader, der ikke ere ganske i Overensstemmelse med den ovenomtalte, ere blevne anvendte. Maaske der i mange Tilfælde ikke har syntes at være Nødvendighed for at følge den gamle Plan. Mænd, der er kaldet paa Mission, have set sig i Stand til selv at betale deres Omkostninger eller have faaet Penge af deres Venner tilstrækkelig dertil. Dette har været mere behageligt for dem end at rejse uden „Pung eller Tasse“, men det er et Spørgsmaal, om denne tilsyneladende Fordel virkelig er til deres eget eller andres Gavn, til hvem de ere sendte.

En Missionær maa holde sig meget nær til Herren, naar han maa forlade sig paa ham for sit daglige Udkomme. Hans Tro forøges ved hans Afhængighed af Herren, og han kommer i meget nærmere Berøring med Folk, som hjælpe ham, naar han er i Trang. Sandt nok vilde en Uldste i nogle Lande, naar han rejste om uden Penge, være udsat for Arrestation som en Landstryger. Saadanne Tilfælde vare ikke ualmindelige i Europa, da Evangeliet først blev indført i disse Lande; men de sænglede Uldster prædikede Evangeliet til baade Fanger og Fangevogtere og led almindeligvis ikke nogen haard Straf for deres Udydighed til Herrens Ord. Ikke destomindre burde alt ske med Visdom og ikke imod Landets Love; og Guds Plan kan efterkommes ifølge Henfigten, om end ikke nøjagtig som Ordet lyder.

Henfigten med at rejse uden Pung eller Tasse er at komme i Berøring med Folket og samtale med dem samt belære dem om det, som hører til Guds Rige. Det fordres ikke af Uldsterne, at de skulle lide Nød, naar de have Midler, hvormed de kunne forsyne sig selv. Hvor der er Fare for at blive arresteret som Tiggere, kan tilstrækkeligt af Penge medtages for at vise, at de ikke ere af den Slags. De, som have i Sinde at gaa ud paa denne Maade, burde hellere vente til Foraaret og ikke udjætte sig for Lidelser paa Grund af Regn og Kulde.

Vi have hørt om nogle Uldster, der i Vintertiden have udsat sig for saadanne Lidelser, ligget ude i Regn og Sne, naar de kunde have undgaaet det ved at benytte deres egne Midler. Dette kunde ikke kaldes Visdom, ej heller Udydighed til Guds Plan ifølge hans Henfigt med Befalingen. Det var mere et Slags Prøvestykke end noget andet og havde ikke noget særligt godt til Folge. Paa den anden Haand kende vi flere Missionærer, der bruge mange flere Penge, end der behøves for at

bevare deres Uafhængighed og udføre det Arbejde, der paahviler dem. Dette bliver ofte en Byrde for Forældre eller Slægtninge, der forsyne dem med Penge hjemmefra, og er ikke i Overensstemmelse med Anden af Missionsarbejdet.

Nogle lade for megen Tid gaa til Spilde i deres Logi, og de ville fortryde det, naar Tiden kommer for deres Hjemrejse, og de finde, at de ikke have gjort meget for at frelse uvidende Sjæle. I nogle Tilfælde er det lejede Bærelse aldeles unødvendigt. Det vilde være meget bedre for Uldsterne, om de vilde besøge Benner, spise hos dem og nyde af deres Gæstfrihed, modtage Tilbud om Natteologi og saaledes komme Folket nær og indgyde i dem Evangeliets And. Den Ide, at nogen Sidste-Dages Hellig eller Fremmed vil lide Tab ved at give af sine Midler til at hjælpe en Guds Tjener, er en stor Fejltagelse. Erfaring har vist i Tusinder af Tilfælde, at der høstes Betsignelse af at give endog kun en Kop Vand til en af Herrens Disciple.

Der er mange Tilfælde af Befrielse fra Fattigdom og Trængsel i de gamle Lande af Folk, som af deres smaa Midler have stænket Føde og Husly til Herrens Tjenere, og som nu ere vel bemidlede og bo i deres egne Hjem i Zion, dyrke deres egen Jord og glæde sig over de rige Betsignelser, Herren har givet dem. Bed at forsømme at give Folk en Lejlighed til at gøre Tjeneste i timelige Ting til dem, som gør dem Tjeneste i aandelige Ting, berøve Uldsterne saadanne Lejlighed til at udøve deres Tro, fremvise deres Velgørenhed og at høste Frugten af deres Velvillighed. Alle disse Ting skulde ordnes med Visdom og Domme-kraft. Der kan være Omstændigheder, der vil gøre det umuligt at efterkomme Herrens Ord nøjagtigt i disse Ting.

Efter at Kristus havde udsendt sine Disciple paa Rejser uden Pung eller Taske, og de havde udført en Del af deres Missionsarbejde, spurgte han dem: „Da jeg udsendte eder uden Pung eller Taske eller Sko, fattedes eder noget?“ Og de svarede: „Intet.“ Da sagde han til dem: „Men nu, hvo, som har en Pung, tage den, ligesaa og en Taske; og hvo, som ikke haver Sværd, sælge sit Klædebon og købe et.“ Vi gentagde ikke disse Ord for Anvendelse i denne Tid, thi der behøves intet Sværd eller anden Bevæbning mod Overlast i et Land, hvor der er Lov og Orden. Vi citere dem kun for at vise, at en Regel givet en Gang kan forandres en anden Gang; at „der er Undtagelser til enhver Regel“ er et gammelt Ordsprog, vel værd at erindre.

Bort Raad til Uldsterne, som rejse omkring i Missions-tjenesten, er at efterkomme Herrens Raad, som han gav i Kirkens tidligere Dage med Hensyn til ombvarende Uldsters Arbejde, saavidt nuværende Omstændigheder tillade det, og Visdom og deres præfiderende Brødre i Konferencerne anbefale. Anden af dette Værk er, hvad der behøves, ikke Bogstavens strænge Regel. Sæt eders Tro og Tillid til Herren, og da

ville J ikke tage Fejl; ejheller vil han lade eder uden Benner i Nød. Hold stedse Hensigten med eders Mission for Dje og lader ikke eders dyrebare Tid ødsles bort, men anvend den til Bedste for Værkets Fremme. Søger med Flid efter de oprigtige af Hjærte og kom i Berøring med dem i Evangeliets Aand. Samtal med dem i deres Hjem, naar de ere villige til at modtage eder. Værer ikke trættekære; bevar eders Ære, Renhed og Trofasthed. Søger Herren i lønlig Bøn. Værer Vidnesbyrd om Sidste-Dagsværkets glædelige Tidender og bliver ikke trætte af at gøre godt. Tjener Herren med et glad Hjærte og et muntert Sind, med alvorlig Iver ledsaget af Varsomhed, og Herren vil gøre Udvej for eder og oprejse Benner til at afhjælpe eders Trang, fylde eders Sjæle med Glæde og eders Sind med Lys, eders Legemer med Livskraft. Han vil give eder Sejer over eders Modstandere, og J ville da vende tilbage til eders Hjem med Ære; i Forening med dem, som J have oplyst om Evangeliet, ville J blive kronede med evig Herlighed i Guds Nærværelse forevig.

C. W. Penrose.

Afkøning. Til Hjemrejse fra Liverpool med Dampskibet „Cymric“ løstes følgende Uldster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien: David N. Sørensen fra Aarhus til Salt Lake City; Albert L. Jobell fra København til Provo, Utah; Andrew M. Nelsen fra København til Brigham City, Utah; Martin Nielsen fra København til Salt Lake City; Anthon Jensen fra Aalborg til Westen, Idaho.

Foraarskonferencen i København.

Lørdag Aften den 30te Marts Kl. 8 aabnedes Konferencen i de S. D. Helliges Forsamlingshal i Korsgade 11 med Sang og Bøn, hvorefter Grensforstanderne afgav deres Rapporter om Tilstanden og det Arbejde, der i de sidste seks Maanedes var bleven udført. Der var ialt 26 Missionærer til Stede blandt hvilke Søster Anna Otte. Konf. Præs. Niels L. Lund præsiderede ved Møderne under Missionpræs. J. M. Christensen, der glædede sig ved at høre Rapporterne og talende opmuntrende til de forsamlede.

Søndag Morgen Kl. 10^{1/2} holdtes den sædvanlige S. S. Konference, hvor et Program blev vel udført af Skolens forskellige Klasser, og det viste sig, at et godt Arbejde var bleven udført af Skolens Funktionærer og Elever siden den forrige Konference.

Søndag Eftermiddag den 31te Marts fortsattes Konferencen, begyndende med Sang og Bøn. Talerne vare Uldstjerne Chr. Mortensen,

Jens Jensen, F. Christensen og J. M. Christensen. Evangeliets Principper omhandlede, og uomstødelige Vidnesbyrd om Bærkets Guddommelighed og Joseph Smiths Myndighed fra Gud afslagedes.

Nr. 6 fortsattes Konferencen med Sang og Bøn, hvorefter hørtes Taler af Ældsterne M. Nielsen og Missionspræsident J. M. Christensen, omhandlende Evangeliets Grundprincipper. Der var ikke faa af Fremmede til Stede. Koret sang „Baagn J, som slumre“, og flere andre smukke Salmer og Korsange, og en udmærket Følelse herskede i hvert af Møderne.

Mandagen den 1ste April holdtes et Præstedømmemøde Nr. 10^{1/2}, der efter Nr. 1 afsluttedes til Fortsættelse næste Dag. Missionsærerne fik Lejlighed til at udtale sig om Tilstanden af Herrens Bærk i de forskellige Grenene, og til at udtrykke deres egne Følelser med Hensyn til Arbejdet, samt deres Erfaringer i Missionsfeltet. Det vistes at Folk ere meget ligegyldige i religiøs Henseende, og tilsyneladende kun leve for det timelige, de fleste kæmpende for Tilværelsen, og andre for at samle jordiske Rigdomme. Meget Litteratur var bleven udspredd blandt Folket, og mange evangeliske Samtaler holdt. Udfigterne for Fremtiden vare tilfredsstillende.

Mandag Aften Nr. 8 holdtes et Nådvermøde, hvor denne Ordinance blev forklaret før Uddelingen. Kirkens almindelige Autoriteter og ligeledes Missionsens og de lokale Myndigheder bleve opholdte ved Afstemning paa sædvanlig Maade. Følgende Ældster fik Lejlighed til at tale til Forsamlingen: Præsident J. M. Christensen, Peter Mortensen, L. Larsen, H. F. Jensen, Lorenz Petersen, F. Christensen og Niels L. Lund. Mødet var vel besøgt, og en god Aand herskede.

Sangkoret leverede mange gode Stykker, der gjorde meget til Konferencens Behagelighed. Dets Leder Ældste Viktor Madsen er utrættelig i sit Arbejde, og er vel assisteret af Ældste Hugo Petersen som Organist.

Missionsærerne bestikkes til at virke i Konferencen som følger: Præsident over Københavns Konf. og Forstander over Københavns Gren, Lorenz Petersen; som omrejsende Missionær, H. P. Folkersen; Missionsærer i Grenen, Anna Otte, H. C. A. Petersen, Niels C. Christensen og Jeppe Jepsen. J. N. D. Sjællands Gren, John Larsen og H. F. Petersen; i N. V. Sjællands Gren, C. F. Petersen og W. A. Petersen; i S. V. Sjællands Gren, Christian Mortensen og J. C. Frandsen; Volland og Falsters Gren, Lars Andersen og Chr. Andersen; Møen og Syd Sjællands Gren, Peter Mortensen og Jakob Petersen; Bornholms Gren, H. F. Jensen.

I hver af Grenene er den førstnævnte Grensforstander. Ældste Lorentz Petersen træder ind i den nye Stilling efter Præs. N. L. Lunds Løsning og Afreise.

For at undgaa faa mange Gentagelser i Rapporten om Møderne lad os sige, at ethvert Møde holdt af Sidste-Dages Hellige begyndes

med Sang og Bøn og sluttes med Sang og Taksigelse til Herren. Dette Møde sluttede Konferencen.

De unge Mænds og unge Kvinders Uddannelsesforening holdt sit Konferencemøde Tirsdag Aften Kl. 8, hvor et Program leveredes meget rosværdigt af dets Deltagere. Det bestod af Sange, Oplæsninger, et Foredrag og Undervisning. Et godt Arbejde var bleven udført siden forrige Konference. En Del af Arbejdet bestaar i Undervisning i Engelsk. Alt er frit og Møderne aabne for enhver skikkelig Person.

I det hele taget var Konferencen interessant og en Slags Fæst for Missionærerne, især dem der virke paa Landet og ikke have saa god Lejlighed til at samles med de Hellige som her i København.

(Hjalmar Larsen var Skriver.)

Guds Regering.

(Af Præsident John Taylor.)

(Fortsat fra Side 85.)

Vi ville nu vende vor Opmærksomhed hen paa Menneskets Regering, og se hvorledes den vil staa sammenlignet med det foregaaende; thi Mennesket staa som Hoved over denne smukke Skabelse. Han er begavet med Intelligens og Evne til Fremadskriden; han er stillet her som en Herre, og har faaet Materialierne i sine Hænder til at arbejde med, og sin Faders Arbejde som et Mønster, med mange af de ringere Skabningers Opførelse som Eksempel — og han kunde gøre Jorden til en Have, et Paradis, et Sted af usorstyret Glæde og Dykkalighed, en Himmel paa Jorden. Og hvis Gud ikke havde overdraget paa Mennesket dette moraliske Herredømme, givet ham denne Magt, og paa denne Maade givet ham det Privilegium, tildels at udvirke sin egen Skæbne, vilde Jorden i Dag have været saaledes, som Eden var, hvorfra han blev uddreven paa Grund af Overtrædelsen. Thi han var gjort til Herre over Skabningen, og havde alting lagt under sin Magt. Dyrene, Fuglene og Fiskene bleve satte under hans Herredømme; Jorden frembragte rigelig for hans Nødtørst; der var Overflødighed af Frugt, Korn, Urter, Blomster og Træer, baade til at stille hans Hunger og Tørst, og til at glæde hans Syn, hans Smag og Lugt. Marken bølgede i Overflødighed, og gav en aarlig Høst. Træernes Frugt hang nedhængende paa Grenene i alle deres velsmagelige Forstelligheder, som kunde tilfredsstille hans største Ønsker. Blomsterne i al deres Pragt, Skønhed og Herlighed frydede hans Øje, medens deres dejlige Duft fyldte Luften med behagelig Parfume. Den fjedrede Slægt med al sin prægtige Pynt og Forstellighed i Sang og Kvinden, baade behagede Øjet og fortryllede Øret. Hesten,

Roen og de andre Dyr vare der, rede til at forsyne hans Trang, være ham til Tjeneste, baade til Glæde og Gavn. Alle vare under hans Herredømme, til at forsøge hans Glæde og Lykke, opfyldte alt hvad han kunde ønske sig; men med alt dette til sin Raadighed, hvad er nu hans Tilstand?

Fra sin Stilling, hvor han saa let kunde have opnaaet celestiale Betsignelser, har han styrtet sig ned til Kanten af Helvedes Afgrund, og findes nu i en Tilstand af Armod, Forstyrrelse og Lidelser. Han fandt paa Jorden et Eden — et Paradis: han har fyldt den med Jammer og Nød, og har gjort den lignelsesvis til et uhyggeligt Bildnis. Og lad os ikke bebrejde Adam alene for denne Tingenes Tilstand; thi efter hans Udbrivelse fra Paradis var Jorden tilstrækkelig frugtbar til at tilfredsstille Menneftets Ønsker ved Anvendelse af moderat Arbejde, hvilket den ogsaa er den Dag i Dag, om det ikke var for den Uorden, der eksisterer, og hvis Mænd var passelig stillede, og dens Hjælpekilder udviklede. Men mere herom senere hen. For nærværende ville vi undersøge nogle af disse Onder, og derefter udpege Marsjagen dertil og Midlet til at afhjælpe dem med.

Vi finde Verden i Dag søndersplittet og delt i forskellige Nationer, der have forskellige Interesser og Formaal; deres religiøse og politiske Anskuelser ere saa ulige som Lys og Mørke; altid misundelige passe de paa hverandre ligesom saa mange Tyve; og den anses som den største Statsmand i Dag, der ved Lovgivning eller Diplomati kan mest fordelagtig for sit Parti gøre Derenskomster med, eller under visse Omstændigheder tvinge andre Nationer til, at indgaa Pagter, der ville være fordelagtige for den Nation han selv hører til. Saa er det ligemeget, hvor stor Skade det gør den anden Nation eller de andre Nationer; det, der vilde være fordelagtigt for hans egen Nation, maatte gerne styrte en anden ned i uerstattelig Elendighed, medens der ingen er, som kan handle som Fader for det Hele, og naar Gud er tabt af Syne. Hvad har ikke Menneftet af sin egen Herfseshge gjort for at tilfredsstille sit syndige Begær for Tilranelse af Land og Rigdomme, og hvad der fejlagtigt kaldes Ære og Berømmelse?

Disse private og stridende Interesser har holdt Verden i en vedvarende Gæring og Urolighed lige fra Begyndelsen af til vor egen Tid; og Verdens Historie er en af Nationers Opkomst og Forsald — af Krige, Oprør og Blodsudgydelser, af Nationers Udryddelse og Stæders Ødelæggelse. Blodbad, Ødelæggelse og Død have forbandet Jorden og vist sig i alle deres skrækkeligste Skikkelser, som om de vare de eneste retsmæssige Herskere. Dødelig Misundelse, fjendtligt Had, uendelig Strid og Dødsraab have fyldt Jorden, og vore Fæstninger, vore Kroniker og Historier alle vidne derom; endog vore mest udmærkede Malerier, Tegninger og Statuer ere faste Mindesmærker om Blodsudgydelse, Død og

Ødelæggelser. I Stedet for at ære Mænd, der have søgt at forfremme Menneskenes Lykke, Fred og Velstand, og den Storhed der beror paa disse, have de været mest ansete og holdt i Ære, som have foraarsaget mest Elendighed og Lidelse, og som vare de værste Røvere, Plyndrere og Mordere, Jorden har kendt.

Hvorfra stammer disse Ting? Lad Apostlen Jakob give Svaret: „Hvoraf er saa megen Krig og Strid iblandt eder? Er det ikke heraf, af eders Lyster, som stride i eders Lemmer? I begære, og have ikke; I slaa ihjel og bære Rid, og kunne ikke saa; I føre Strid og Krig, men I have ikke, fordi I ikke bede. I bede og saa ikke, fordi I bede ikke, at I det kunde fortære i eders Bellyster.“ (Jak. 4: 1—3). Her er synligen den Mangel paa Visdom og paa den moralske og fysiske Raadighed, den faderlige Magt, der holder Orden i Universet og styrer de forskellige Planeter i deres Gang. Thi lad den samme Uorden, Egennyttighed og Egenkærlighed tilkendegive sig der, og vi vilde se den vildeste Uorden og Forstyrrelse.

Mennesker have stødt imod Mennesker over deres moralske, fysiske, religiøse og nationale Anskuelser lige fra Verdens Begyndelse. Derjom Guds Bærker havde gjort ligedan, hvilken Forstyrrelse og Ruin vilde der da ikke have været i det uendelige Rum. I Stedet for den Orden, der nu hersker, vilde Mennesket sommetider have frosset ihjel og til andre Tider brændt op. En eller to Aarstider af Uregelrædselighed, endog kun klimatiske Uorden, vilde udlette Menneskeslægten af Jorden. Men hvad om Planeterne, henfynsløse af den Magt der raader over dem, skulde fare utæmmet ud gennem Rummet, og med deres umaadelige Fart støde imod hverandre? Hvilke forfærdelige Følger vilde det ikke have! System efter System vilde opbrydes og Verden efter Verden lide Undergang. Hvilken frygtelig Ødelæggelse der vilde blive! Vi have læst om Jordstælv, der ødelægge Lande; om Krige der udrydde Nationer; om Vulkaner der begrave Stæder; og om Rigers Undergang; men hvad vilde buldbrende og gabende Jordstælv, eller den brølende Vulkan, eller Klingren af Sværd, Kanoners Torden, en Nations Rødsraab være, sammenlignet med en Scene af Verdenernes Sammenstød? De tilligemed deres hele Befolkning vilde ødelægges. Der vilde blive en Krig af Planeter, et Brag af Verdener. Disse vilde sandelig være strækkelige Resultater, og vise tydelig Forskellen mellem den skønne Orden, der er i Guds Bærk, og den Forstyrrelse og Uorden der er i Menneskets. Guds Bærk er Fuldkommenhed — Menneskets Ufuldkommenhed. Det ene er Guds Regering, og det andet Menneskets.

Vi finde den samme Uorden i Stæders og Nationers Indretninger. Vi have store Stæder med umaadelige Antal Mennesker, indespærrede, saa at sige, i et stort Fangehus, hvor de maa indaande en stinkende, usund Luft, fyldt med tusind Slags dødelig Gift. Millioner leve i fug-

tige Kældere eller i indskrænkede Kvistlejligheder og i usle Kroge, hvor de tilbringe en miserabel Eksistens; og deres gustne Ansigter og udtærede Udseende fortælle tydelig om deres Glendighed og Nød. En forfalden, sygelig og svag Slægt, i hvem Fædrenes Glendighed og Svaghed er nedarvet, træder i deres Sted. (Fortsættes.)

Dødsfald. Den 2den Marts sidstleden afgik i Ephraim, Utah, af Alderdomssvaghed Søster Andrea Haarby i sit 94de Aar.

Hun var født i Portgrund, Norge, men kom med Forældrene til Frederikshald som Barn og blev der gift med Niels S. Haarby, som døde 1895. Ved sin Død boede hun hos sin Svigersøn, C. C. A. Christensen, hvor hun har boet i over 11 Aar. Hun var den første i Frederikshald, der aabnede sin Dør for Missionærerne, og har ved sine Vidnesbyrd uden Tvivl været et Middel til at bringe mange i den Del af Norge til at tro og adlyde Evangeliet. Med hendes Mand's Tilladelse stod deres Hjem altid aabent for Missionærerne. Deres eneste Datter blev den første Døbte dersteds og blev senere Hustru C. C. A. Christensens Hustru. (Se Vikuben Nr. 10, Aarg. 32).

Missionærernes Rapport for Marts 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strikter omfatte	Bøger omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliste Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordbærere	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	22	4506	443	3282	1120	76			1
Anders P. Nielsen	Aarhus	20	6817	589	4508	954	96	5		2
Niels L. Lund	København	20	9378	318	6371	746	51			1
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	7365	1365	3802	596	58	3		
Søren Rasmussen	Kristiania	29	12096	1359	8685	1702	142	2		2
Mathias J. Benzon	Trondhjem	22	1854	454	1293	420	50	1		
Totalsum for Missionen		132	42016	4528	27941	5538	473	11		6

Indhold:

Tale af Apostel F. M. Lyman . . .	113	Foraarskonferencen i København .	123
Sankt Pauli Levnedsløb	117	Guds Regering	125
Redaktionelt:		Dødsfald	128
„Bærer ikke Pung, ej heller Tasse“	120	Missionærernes Rapport	128
Afløsning	123		

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Vording (B. Petersen).